

Iktatószám

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Osztályozás

Tárgy

385.42

Hely

Idő

"1912"

Személy

H

Szerző

Cím „József.”

Forrás:

Pesti napló

Bp.

1912 X/20

(Hely)

(Idő)

(Köt. v. füz.)

„József.”

*

Az új telefonközpont a Józsefvárosban épül, de egy ideiglenes kapcsoló szekrényét odahelyezték a régi központba, mely a Terézvárosban van. Mert az új központ még nem készült el, minthogy azonban a régit már most tehermentesíteni akarják, néhány ezer előfizető részére kapcsoló-szekrényt állítottak a terézvárosi központban. Mindez technikai nehézségek elhárítására vagy megkönnyítésére való, azonban még a könnyebb felfogású laikus sem képes megérteni, hogy ezekkel az intézkedésekkel hogyan fogják majd egyszerűsíteni a telefonszolgálatot. Az új rendszer holnap lép életbe, s holnaptól kezdve bizonyos számok elé oda kell tenni ezt a szót: „József” a szám elé, ha az összekapcsolást kérjük a központtól. Ez rendjén lenne, ha a József szóval megjelölt szám nem fordulna elő József megjelölés nélkül is. Világosabban szólva, a régi terézvárosi központban most tulajdonképpen két központ működik. Mindegyik központ ugyanazokkal a számokkal dolgozik, a különbség csak annyi, hogy azok az előfizetőszámok, melyek majdan a józsefvárosi központhoz tartoznak „József” megjelölést kapták, hogy — a kapcsoló kiasszonyok a telefonszám kérésekor tudják, hogy a kért számot hol keressék.

Talán nem tulzunk, ha azt állítjuk, hogy a kapcsolat sem ment simán, amikor minden előzetőnek megvolt a maga külön száma. Mi lesz hát most, amikor két előfizető bir ugyanazzal a számmal s a két szám megkülönböztető jele csak a József szóból áll. Eddig csak a központ-

ban tévedtek. Rokonhangzású számokkal kapcsoláltak össze, ami emberi dolog ugyan, de mégis borzasztó. Ezután a tévedések megduplázódhatnak, mert az új rendszer bevezetése után nemcsak a központ tévedhet, hanem az előfizető is. Hiszen a tévedések számára szinte utat egyengettek azzal, hogy két előfizetőnek adták ugyanazt a számot, nem számítva se az emberek nehézkességére, se a telefonos kisasszonyok idegességére. Ezek a tulajdonságok nem mondhatók emberi erényeknek, de végre is emberi tulajdonságok, amelyekkel számolni kell, ha arról van szó, hogy a telefonforgalom lebonyolítása megkönnyíttessék. Minthogy pedig a könnyítés volt a cél, nem lett volna szabad szaporítani azokat a lehetőségeket, melyek a szolgálatot még komplikáltabbá teszik, a gyors kapcsolást megnehezítik. Mert holnaptól fogva két ember precíz munkáján mulik a pontos kapcsolat, már pedig nyilvánvaló, hogy két ember többször tévedhet, könnyebben hamarkodhatja el a dolgát, mint egy ember. Minden okunk meg van tehát arra, hogy aggodalommal nézzünk a legközelebbi napok telefonszolgálatára elé.

Az aggodalmat jogossá teszi a sok kínos tapasztalás, melyet a múltban szereztünk, amikor még nem kellett az előfizető számán kívül más megjelölést az eszünkben tartani.

Nem vagyunk technikusok, nem vagyunk telefon-szakértők, tehát nem is tudhatjuk, lehetett-e volna egy olyan rendszerről gondoskodni, mely türethetőbbé teszi a telefon előfizető helyzetét. Mi csak a bajt látjuk s a telefon terén is ugyanazt a bajt állapíthatjuk meg, amely nálunk a legtöbb intézménynél észlelhető. Nálunk nem számítanak a fejlődéssel s a legtöbb intézmény

megalkotásánál nem veszik figyelembe a jövőt. Csak a mai szükséglet méreteihez alkalmazkodnak, csak a meglevő fejlődési viszonyokra gondolnak s nem veszik számításba, hogy a városok keretei idővel tágulnak, a lakók szaporodnak s ami jó és megfelelő volt tegnap, az használhatatlanná válhat már holnap. Így jártunk pályaudvarainkkal és a hivatalaink számára emelt épületekkel. A keleti pályaudvar tíz évvel az üzembehelyezése után kicsinek bizonyult. És nézzék meg a palotákat, miket a minisztériumok számára építettek. A kultuszminisztérium palotájában ma már alig van más, mint az elnöki osztály. Ahány utca a minisztérium környékén, mindegyikben akadunk olyan bérpalotára, ahol a magyar kultúra dolgait intézik. A terézvárosi telefonközpont alig öt éves. És ma, alig öt évi fennállása után egy új központot kellett építeni a Józsefvárosban. Tehát még öt évre szóló előrelátásuk se volt azoknak, akik a terézvárosi telefonközpont felépítése dolgában intézkedtek. Hogy évszázadokat nem tudnak áttekinteni s nem látják meg a fejlődést, ahová sok idő múlva jut az ország vagy egy város, ezt még értjük. De tíz vagy husz esztendő perspektíváját nem tudják előre megrajzolni, ez akkora fogyatékoság, hogy már bünszámba megy azoknál, akik ily fontos, életbevágó ügyek intézését magukra vállalták. Mert nemcsak a telekspekulánsoknak illik tudni, hogy hová fejlődik majd Budapest. Ennyi tudást joggal várhat el az ország a minisztereitől is.